

"Que la teva vida no sigui una vida estèril"

Que la teva vida no sigui una vida estèril. —Sigues útil. —Deixa rastre. —Il·lumina amb la lluminària de la teva fe i del teu amor. Esborra, amb la teva vida d'apòstol, el senyal llefiscós i brut que deixaren els sembradors impurs de l'odi. —I encén tots els camins de la terra amb el foc de Crist que duus dins el cor. (Camí, 1)

3 d'abril

Si admetessis la temptació de preguntar-te, qui em fa ficar en tot això?, caldria respondre't: T'ho mana -t'ho demana- Crist mateix. *La collita és abundosa, però els treballadors són pocs; pregueu, doncs, l'amo dels sembrats, que envii segadors als seus camps* (Mt IX, 37-38). Ara no concloguis còmodament: jo per a això, no serveixo, per a això ja n'hi ha d'altres; aquestes feines se'm fan estranyes. No, per això, no n'hi ha d'altres; si tu poguessis dir-ho, tothom podria dir el mateix. El prec de Crist s'adreça a tots i a cadascun dels cristians. Ningú no n'està dispensat: ni per l'edat, ni per la salut, ni per l'ocupació. No hi ha excuses que valguin. O donem fruits d'apostolat, o la nostra fe serà estèril.

A més, ¿qui ho ha dit, que per parlar de Crist, per difondre'n la doctrina, calgui fer coses rares, estranyes? Viu la teva vida ordinària; treballa on ets, mirant de complir els deures del teu

estat, d'enllestir bé la feina segons la teva professió o ofici, progressant, millorant a cada jornada. Sigues lleial, comprensiu amb els altres i exigent amb tu mateix. Sigues mortificat i alegre. Aquest serà el teu apostolat. I, sense que en sàpigues els motius, per la teva pobra misèria, els qui et volten vindran a tu, i amb una conversa natural, senzilla -a la sortida de la feina, en una reunió de família, a l'autobús, en un passeig, a qualsevol lloc- parlareu d'inquietuds que estan en l'ànima de tots, bé que de vegades no se'n vulguin adonar: les entendran més, quan comencin a cercar Déu de debò. (Amics de Déu, 272-273)